

POSTANOWIENIE

31 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Grzegorzczuk

SSN Władysław Pawlak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 31 stycznia 2025 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej J.P., E.P. i małoletniego B.P. reprezentowanego przez
przedstawiciela ustawowego M.P.

jako następców prawnych J.P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z 28 listopada 2017 r., V Ca 607/17,

w sprawie z wniosku J.P., E.P. i małoletniego B.P. reprezentowanego przez
przedstawiciela ustawowego M.P.

jako następców prawnych J.P.

z udziałem A.P.

o zasiedzenie,

oddala skargę kasacyjną.

Paweł Grzegorzczuk

Dariusz Zawistowski

Władysław Pawlak

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 października 2016 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie oddalił wniosek J.P. o zasiedzenie udziału w wysokości 1/2 w prawie własności nieruchomości oznaczonej jako działka nr [...], położonej w H. W ocenie Sądu Rejonowego wnioskodawca nie wykazał, że zostały spełnione przesłanki

uzasadniające uwzględnienie wniosku. W szczególności wnioskodawca nie wykazał, że był samoistnym posiadaczem nieruchomości.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że ojciec wnioskodawcy po zawarciu związku małżeńskiego z uczestniczką A.P. przeprowadził się do H., gdzie dokończył budowę domu rozpoczętą przez uczestniczkę i jej pierwszego męża, w którym oboje zamieszkali. Rozpoczęli również wspólnie gospodarowanie na działce uczestniczki położonej w H. i gospodarstwie ojca wnioskodawcy znajdującym się w M. Małżonkowie wspólnie podejmowali decyzje dotyczące gospodarowania na ich nieruchomościach i pomagali sobie wzajemnie. Opłaty obciążające nieruchomość położoną w H. uczestniczka ponosiła samodzielnie. Wnioskodawca po przeprowadzce ojca do H. pozostał w M. i w tym okresie nie mieszkał w H.. Pomagał jedynie w prowadzeniu gospodarstwa przez ojca i macochę. Po śmierci ojca wnioskodawca pomagał odpłatnie uczestniczkę w prowadzeniu gospodarstwa. Wszelkie istotne decyzje dotyczące nieruchomości uczestniczka podejmowała samodzielnie. Dopiero w 2011 r., gdy uczestniczka zachorowała i zamieszkała w domu pomocy społecznej, wnioskodawca przeprowadził się do H.. W H. nie prowadzi jednak gospodarstwa.

Sąd Rejonowy ocenił, że wnioskodawca nie podejmował w stosunku do nieruchomości uczestniczki żadnych działań, które pozwalały na uznanie, że władał tą nieruchomością jak właściciel. Jego czynności na nieruchomości były wykonywane jedynie w ramach pomocy, często odpłatnej, ojcu i macosze w prowadzeniu ich gospodarstwa. Dopiero w 2011 r. wnioskodawca na stałe zamieszkał w domu w H., jednak nawet wówczas nie podejmował samodzielnych działań w zakresie prowadzenia gospodarstwa.

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił apelację wnioskodawcy. Podzielił dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, przyjmując je za własne. Podzielił także ocenę prawną Sądu Rejonowego. Uznał, że wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. Właściwie ocenił bowiem zebrany materiał dowodowy i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Oceniając dowody Sąd Rejonowy nie

przekroczył granic swobody wyznaczonej przepisami, regułami logicznego rozumowania i zasadami doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się błędów w ustaleniach faktycznych. Stwierdził, że z prawidłowych ustaleń faktycznych wyciągnięte zostały właściwie wnioski, a w konsekwencji Sąd pierwszej instancji prawidłowo zinterpretował treść oraz znaczenie zastosowanych przepisów prawa.

Stosownie do art. 172 § 1 i 2 k.c. posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat 20 jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat trzydziestu posiadacz nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Zgodnie z art. 366 k.c. posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).

Sąd Okręgowy wskazał, że zarzuty apelacji dotyczyły uchybień procesowych Sądu pierwszej instancji w zakresie gromadzenia materiału dowodowego, w wyniku nieprzesłuchania zawnioskowanych przez wnioskodawcę świadków. Z jego wniosku dowodowego nie wynikało jednak na jaką okoliczność świadkowie powinni zostać przesłuchani. Wnioskodawca zeznał, że jego ojciec zamieszkał w domu należącym do uczestniczki, a on pomagał ojcu na roli i wykonywał polecenia uczestniczki w zakresie gospodarowania zasiewami. Okolicznością, jaka w ocenie wnioskodawcy miała stanowić podstawę do stwierdzenia przesłanek zasiedzenia, było dostarczenie przez niego materiałów budowlanych.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności podane przez wnioskodawcę nakazywały ocenę, że nie zostały spełnione przesłanki do stwierdzenia zasiedzenia na jego rzecz. Wnioskodawca nie wykazał, że był posiadaczem samoistnym nieruchomości. Wskazują na to podane przez niego informacje.

Wnioskodawca w skardze kasacyjnej zarzucił naruszenie przepisów postępowania, art. 233 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c. oraz art. 217 § 1 w zw. z art. 236 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz uchylenie

postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 20 października 2016 r. i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 45 ust. 1 Konstytucji gwarantuje każdemu prawo do rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Podobną gwarancję zawiera art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Orzekanie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony na mocy ustawy stanowi podstawę prawa do rzetelnego procesu, które należy do praw podstawowych jednostki. Nakłada to na każdy sąd obowiązek zbadania z urzędu, czy jego skład nie stoi na przeszkodzie zapewnieniu stronom postępowania realizacji prawa do rzetelnego procesu. Dla dokonania oceny, czy określony skład sądu spełnia wskazane wyżej wymogi pozwalające uznać go za sąd, kluczowe są kryteria obejmujące podstawę prawną jego działania, w tym sposób, w jaki skład sądu został utworzony.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) każde państwo członkowskie, kształtując samodzielnie strukturę organów wymiaru sprawiedliwości, powinno zapewnić, by organy orzekające – jako „sądy” w rozumieniu prawa Unii – w kwestiach związanych ze stosowaniem lub wykładnią tego prawa odpowiadały wymogom skutecznej ochrony prawnej, w tym zwłaszcza wymaganiu niezawisłości i ustanowienia na podstawie ustawy. W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w ślad za judykaturą Europejskiego Trybunału Praw Człowieka na tle art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie, dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r., nr 61, poz. 284, dalej – „EKPCz”), wskazuje się, że wymaganie ustanowienia sądu na podstawie ustawy odnosi się nie tylko do podstawy prawnej funkcjonowania sądu jako organu władzy publicznej, lecz także konkretnego składu orzekającego. Wymaga to uwzględnienia wszystkich przepisów prawa krajowego, które mogą rzutować na to, że uczestnictwo w składzie orzekającym konkretnych sędziów jest nieprawidłowe (por. np. wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 26 marca 2020 r., *Simpson/Rada i HG/Komisja*, C-542/18 RX-II i C-543/18 RXII, z dnia 6 października 2021 r., C-487/19, *W.Ż.*, z dnia 29 marca 2022 r., C-132/20, *Getin Noble Bank S.A.*). Dotyczy to również

przepisów regulujących przydział spraw i kształtowanie składów orzekających w konkretnych sprawach (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 listopada 2024 r., C-197/23, S.). W taki sam sposób należy rozumieć wymagania wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji, mimo pewnych różnic w ujęciu gwarancji prawa do sądu w art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 6 ust. 1 EKPCz i art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (KPP UE). Standard ustanowiony w tych regulacjach jest bowiem zbieżny, a w pracach nad projektem Konstytucji przyjęto, że poziom gwarancji przewidziany w tej mierze w przyszłej konstytucji nie powinien być niższy niż w ratyfikowanych przez Polskę umowach międzynarodowych (por. Biuletyn Komisji Konstytucyjnej Zgromadzenia Narodowego nr XV, s. 77, nr XXXVII, s. 98 i nr XXXIX, s. 48 i n.).

Wymagało zatem uwzględnienia, że zarządzenie Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej dotyczące wyznaczenia skład orzekającego, zostało na podstawie art. 80 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, jedn. tekst: Dz. U. z 2024 r., poz. 622 (dalej – „u.SN”) wydane przez osobę powołaną na stanowisko Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej z dniem 1 października 2024 r., mimo:

1. objęcia urzędu sędziego Sądu Najwyższego po przeprowadzeniu postępowania nominacyjnego z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3, dalej – „ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r.”), którego kształt i przebieg naruszał przepisy Konstytucji i konsekwencje prawomocnych orzeczeń sądowych w stopniu uzasadniającym uchylenie prawomocnym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 maja 2021 r., II GOK 2/18, kończącej to postępowanie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr 330/2018 z dnia 28 sierpnia 2018 r., przez co oparty na tej uchwale akt powołania do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego został *ex post* pozbawiony podstawy w postaci wymaganej w art. 179 Konstytucji uchwały Krajowej Rady Sądownictwa obejmującej wnioski o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego (por. uchwała połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23

stycznia 2020 r.,
BSA 1-4110-1/20, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2024 r.,
II PSKP 21/23, OSNP 2024, nr 12, poz. 117 oraz postanowienia
Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2019 r., III CZP 25/19,
z dnia 2 września 2021 r., III CZP 11/21 i z dnia 23 września 2022 r.,
III CZP 43/22);

2. uczestniczenia w zgromadzeniu sędziów Izby Cywilnej zwołanym na dzień 10 września 2024 r. w celu dokonania wyboru kandydatów na stanowisko Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej (dalej – „zgromadzenie”) wyłącznie osób powołanych do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego z rażącym naruszeniem prawa, w okolicznościach takich samych bądź zbliżonych do określonych powyżej, których uczestnictwo w składach orzekających Sądu Najwyższego, z racji wadliwości powołania, prowadzi do systemowego pozbawienia stron prawa do rozpoznania sprawy przez niezależny, bezstronny i niezawisły sąd ustanowiony ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPCz (por. np. wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 3 lutego 2022 r., nr 1469/20, *Advance Pharma Sp. z o.o. przeciwko Polsce*) i art. 47 KPP UE w związku z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE (por. wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 21 grudnia 2023 r., C-718/21, *LG* i z dnia 7 listopada 2024 r., C-326/23, *Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów*);
3. przewodniczenia zgromadzeniu przez osobę wskazaną uznaniową decyzją Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej podjętą na podstawie art. 13 § 3 u.SN, który to przepis w sposób oczywisty narusza zasadę trójpodziału władz (art. 10 Konstytucji) i konstytucyjnie gwarantowaną niezależność i autonomię organizacyjną Sądu Najwyższego względem organów władzy wykonawczej (art. 173 Konstytucji), jak również mimo uchylenia przez Prezesa Rady Ministrów w dniu 9 września 2024 r. kontrasygnaty (art. 144 ust. 2 Konstytucji) udzielonej uprzednio wobec postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 sierpnia 2024 r. (M.P. poz. 799) w

sprawie wyznaczenia przewodniczącego zgromadzenia sędziów Izby Cywilnej Sądu Najwyższego;

4. zwołania zgromadzenia przez sędzię Sądu Najwyższego Joannę Misztal-Konecką, która w poprzedniej kadencji została powołana na stanowisko Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej, mimo że postępowanie prowadzące do wyłonienia kandydatów na to stanowisko zostało przeprowadzone wadliwie, przy sprzecznie ówczesnej większości sędziów Izby Cywilnej, na podstawie rozwiązań ustawowych rażąco naruszających zasadę odrębności i niezależności władzy sądowniczej (art. 173 Konstytucji), z pominięciem uchwały zgromadzenia sędziów Izby Cywilnej z dnia 29 czerwca 2021 r. odraczającej zgromadzenie wyborcze i w sposób, który uniemożliwiał większości sędziów Izby Cywilnej wybór kandydatów cieszących się poparciem niezbędnym do sprawowania tego urzędu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2022 r., III CZP 43/22 i z dnia 3 kwietnia 2023 r., II CSKP 501/22).

Sytuacja, w której ustawowe uprawnienia przewidziane dla Prezesa Sądu Najwyższego, w tym dotyczące działalności orzeczniczej izby Sądu Najwyższego, takie jak kształtowanie składów orzekających w konkretnych sprawach (art. 80 § 1 u.SN), są realizowane przez osobę powołaną na stanowisko Prezesa Sądu Najwyższego w przedstawionych powyżej okolicznościach, ma charakter nadzwyczajny i powoduje nieskuteczność czynności o charakterze jurysdykcyjnym, w tym zarządzeń i innych aktów podejmowanych przez wadliwy obsadzony organ Sądu Najwyższego, którym jest Prezes Sądu Najwyższego (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2023 r., II CSKP 1588/22 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2023 r., III CZP 1/22, w których zwrócono uwagę na konsekwencje pełnienia funkcji kierowniczych w Sądzie Najwyższym, w tym funkcji Prezesa Sądu Najwyższego, przez osoby wadliwie powołane do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego w postępowaniu toczącym się z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r.).

W przypadku zarządzeń o wyznaczeniu składu orzekającego dokonywana *de lege lata* ocena wpływu tej wadliwości na dopuszczalność merytorycznego rozpoznania sprawy przez obsadzony w ten sposób skład orzekający Sądu Najwyższego musi jednak uwzględniać ryzyko rzeczywistego oddziaływania wadliwego wyznaczenia składu orzekającego na spełnienie wymogu zapewnienia stronom prawa do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą, w przypadku, gdy sędziowie tworzący skład sądu zastali prawidłowo powołani do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego oraz uwzględniać konieczność realizowania przez Sąd Najwyższy jego konstytucyjnych i ustawowych funkcji w sferze ochrony prawnej w obliczu kryzysowej sytuacji w wymiarze sprawiedliwości, w tym zwłaszcza zapewnienia stronom prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie (art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 6 ust. 1 EKPCz i art. 47 KPP UE). Należało to uwzględnić, mimo strukturalnego charakteru i wagi problemu nieprawidłowej obsady organów Sądu Najwyższego, w tym stanowiska Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej, wynikającego zarówno z wadliwości postępowań nominacyjnych na stanowiska sędziowskie w Sądzie Najwyższym prowadzonych z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., jak i wadliwości postępowania, w którym dokonano wyboru kandydatów na stanowisko Prezesa Sądu Najwyższego.

Uwzględniając również, że strony zostały prawidłowo zawiadomione o składzie orzekającym i nie zgłosiły zastrzeżeń wobec tego składu orzekającego Sądu Najwyższego oraz niezawisłości i bezstronności jego członków, Sąd Najwyższy uznał, iż nie było przeszkód do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy zawiera wyłącznie zarzuty naruszenia przepisów postępowania, w wyniku nieprzeprowadzenia przez Sąd pierwszej i Sąd drugiej instancji dowodu z zeznań świadków wskazanych we wniosku wszczynającym postępowanie w sprawie. Przedmiotem zarzutów kasacyjnych nie może być jednak naruszenie przepisów postępowania przed sądem pierwszej instancji. Jeżeli zatem wadliwości postępowania na tym etapie były podstawą zarzutów apelacyjnych i nie zostały należycie uwzględnione przez sąd drugiej instancji, wymaga to odpowiedniego zredagowania zarzutów skargi kasacyjnej.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie spełnia tych wymogów. Zawiera jedynie zarzuty naruszenia art. 233 §1 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 217 § 1 w zw. z art. 236 k.p.c. Zarzut skarżącego dotyczący nieprzeprowadzenia przez Sąd Okręgowy dowodu z zeznań świadków wskazanych przez wnioskodawcę w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji nie został sformułowany w nawiązaniu do art. 381 i art. 378 § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Również z tego względu zawarty w skardze kasacyjnej wnioskodawcy zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie mógł stanowić podstawy uwzględnienia skargi kasacyjnej. Art. 227 k.p.c. stanowi natomiast, że przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Powyższy przepis odnosi się do przedmiotu postępowania dowodowego i nie ma zastosowania dla dokonywania przez sąd oceny zasadności wniosków dowodowych z punktu widzenia potrzeby przeprowadzenia konkretnego dowodu dla wykazania oznaczonych okoliczności faktycznych. Nieuwzględnienie przez sąd określonych wniosków dowodowych, jako nieprzydatnych w jego ocenie dla rozstrzygnięcia sprawy, nie stanowi zatem podstawy do konstruowania zarzutu naruszenia art. 227 k.p.c. Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego nie daje natomiast podstaw do stwierdzenia, że Sąd ten dokonał wadliwej oceny przedmiotu postępowania w postępowaniu cywilnym.

Nieuzasadniony był również zarzut naruszenia art. 217 § 1 w zw. z art. 236 k.p.c. Artykuł 236 k.p.c. określa wyłącznie wymogi dotyczące postanowienia o przeprowadzeniu dowodu. Oddalenie wniosku dowodowego przez sąd nie może zatem spowodować naruszenia tego przepisu. Art. 217 § 1 k.p.c. reguluje natomiast przytaczanie przez strony postępowania okoliczności faktycznych i dowodów na ich uzasadnienie z punktu widzenia etapu postępowania, na którym jest to możliwe. Przesłanki pominięcia przez sąd środków dowodowych reguluje natomiast art. 217 § 2 k.p.c., którego naruszenia skarżący nie zarzucił.

Należało uwzględnić także, że podstawą skargi kasacyjnej może być naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżący zarzucając naruszenie

przepisów postępowania w wyniku nieprzeprowadzenia dowodu z zeznań świadków wskazanych przez wnioskodawcę, powinien wykazać zatem, że zarzucane naruszenie wpłynęło znacząco na wynik sprawy. Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie zawiera takiej argumentacji. Skarżący ograniczył się w istocie do stwierdzenia, że w następstwie naruszenia przepisów postępowania „nastąpiło negatywne dla wnioskodawcy J.P. rozpoznanie sprawy”.

Sąd Okręgowy podkreślił natomiast zasadnie, że wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków, zawarte we wniosku wszczynającym postępowanie w sprawie, nie zawierały wskazania na jakie okoliczności świadkowie mają być przesłuchani. Zostały zatem sporządzone wadliwie, co miało znaczenie dla możliwości ich uwzględnienia. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika także, że Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest podstaw do stwierdzenia zasiedzenia na rzecz wnioskodawcy „mając na względzie okoliczności podane przez wnioskodawcę”. Powyższe stwierdzenie oznacza, że Sąd drugiej instancji nie zakwestionował prawdziwości zeznań wnioskodawcy na temat powoływanych przez niego okoliczności faktycznych, które miały stanowić podstawę uwzględnienia wniosku o zasiedzenie. Te okoliczności zostały przez Sąd Okręgowy przytoczone i ocenione pod kątem zasadności żądania wnioskodawcy. W tej sytuacji ewentualne potwierdzenie zaistnienia tych okoliczności także przez świadków, o których przesłuchanie wnosił skarżący, nie miałoby znaczenia dla zastosowania przez Sąd Okręgowy w rozpoznawanej sprawie art. 172 k.c. Zatem nawet stwierdzenie, że oddalenie wniosków dowodowych skarżącego nastąpiło z naruszeniem przepisów postępowania, nie uzasadniałoby oceny, iż mogłoby to mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Z tych względów skarga kasacyjna była pozbawiona uzasadnionych podstaw i podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

[a.ł.]

Paweł Grzegorzczak

Dariusz Zawistowski

Władysław Pawlak